

Arrest

nr. 210 837 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A, bus 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit (staatloos) te zijn, op 10 oktober 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 oktober 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 oktober 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2018 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die staatloos verklaart te zijn, dient op 20 maart 2008 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 5 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 29 juni 2010 wordt verzoekster bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt erkend als staatloze.

Op 1 juli 2011 levert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een attest af waarin bevestigd wordt dat verzoekster erkend staatloze is.

Op 14 januari 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 132 657 van 31 oktober 2014 worden deze twee beslissingen van 6 juni 2014 vernietigd.

Op 13 juli 2017 wordt de aanvraag van 14 januari 2014 onontvankelijk verklaard.

Op 13 juli 2017 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Bij arrest van de Raad nr. 199 153 van 2 februari 2018 wordt het beroep verworpen wat de beslissing van 13 juli 2017 betreft waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2017 vernietigd.

Op 9 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: P.

voornaam: A.

geboortedatum: (...) 1979

geboorteplaats: J.

nationaliteit: Statenloos

In voorkomend geval, ALIAS:

+ 2 minderjarige kinderen

P. H. °(...)2003

P. S. °(...)2004

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- ☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft tijdens haar verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 2.10.2012 door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel 5j voor diefstal.

Op 11.02.2015 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld door 12 maanden gevangenisstraf wegens dader of mededader van diefstal.

Op 6.06.2014 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar betekend.

Betrokkene werd gehoord op 09.10.2018 door de politiezone van Sint - Truiden en verklaart dat met haar zoon en dochter in België verblijft. Verder heeft betrokkene geen familie in België. Ze heeft nergens familie.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met haar minderjarige kinderen illegaal op het grondgebied verblijven.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkenes kinderen gaan reeds 10 jaar in België naar school. Echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht hun onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het feit dat betrokkenes kinderen reeds 10 jaar in België zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De loutere omstandigheid dat verzoekster en haar kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds lange tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt niet er verder concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins en privéleven elders.

Betrokkene werd door de gemeente Sint-Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd gehoord op 09.10.2018 door de politiezone Sint Truiden en verklaart dat zij en haar kinderen geen ziekte hebben, dat ze allemaal gezond zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heeft op 9.05.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 7.10.2011. Deze beslissing is op 31.01.2012 aan betrokkene betekend. Op 26.11.2011 diende betrokkene een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 30.03.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is op 20.04.2012 betekend.

Betrokkene diende ook vier regularisatieaanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, namelijk op 12.12.2009, 25.10.2011, 3.01.2011 (+13.01.2011) en 14.01.2014. Deze aanvragen werden allen geweigerd. Op 6.12.2013 werd hierbij aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied binnen de zeven te verlaten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend op 25.07.2013 en 6.06.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat haar betekend werd op 6.06.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft tijdens haar verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 2.10.2012 door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel 5j voor diefstal.

Op 11.02.2015 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld door 12 maanden gevangenisstraf wegens dader of mededader van diefstal.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend op 25.07.2013 en 6.06.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat haar betekend werd op 6.06.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft tijdens haar verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 2.10.2012 door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel 5j voor diefstal.

Op 11.02.2015 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld door 12 maanden gevangenisstraf wegens dader of mededader van diefstal.

Betrokkene werd gehoord op 09.10.2018 door de politiezone Sint Truiden en verklaart dat zij geen thuisland heeft. Haar moeder is Turks en haar vader is Armeens. Betrokkene gaf aan dat ze hiervoor in Rusland was en dat ze daar ook geen papieren had. Betrokkene is geboren in Azerbeidjan en vandaaruit is ze naar Rusland gevlucht.

Betrokkene heeft op 20.03.2008 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 11.02.2009. Na een schorsend beroep werd betrokkene's verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.05.2009. Betrokkene ontving vervolgens op 3.1.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 17.10.2011) geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 5.07.2013 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 25.07.2013 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd op 25.07.2013 aan betrokkene ter kennis gegeven.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar twee asielaanvragen. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 09.10.2018 door de politiezone Sint Truiden en verklaart dat zij en haar kinderen geen ziekte hebben, dat ze allemaal gezond zijn.

Betrokkene heeft op 9.05.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 7.10.2011. Deze beslissing is op 31.01.2012 aan betrokkene betekend. Op 26.11.2011 diende betrokkene een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 30.03.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is op 20.04.2012 betekend.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend op 25.07.2013 en 6.06.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat haar betekend werd op 6.06.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Van De Voorde A. attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie te Sint Truiden, en de verantwoordelijke van de FITT woning te Zulte, de betrokkene, [P.A.], op te sluiten in de lokalen van de FITT woning te Zulte vanaf 09.10.2018”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto

II. Schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

III. Schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto Art. 74/13 vreemdelingenwet juncto

IV. Schending van artikel 3 en 8 EVRM

De Raad voor Vreemdelingebetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster voert de schending aan van het aangevoerde middelen aan.

De bestreden beslissing is gestoeld op art. 7, alinea 1, 1°, 2° en 3° vreemdelingenwet:

- dat verzoekster in het Rijk vertoeft zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten;
- dat verzoekster geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
- In concreto zou verzoekster op 02/10/2012 veroordeeld zijn door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis uit hoofde van diefstal en op 05/05/2014 veroordeeld werd door de Correctioneel Rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van diefstal, dewelke bevestigd werd door het Hof van Beroep te Antwerpen middels arrest dd. 11/02/2015.
- dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is en dat er bijgevolg een risico bestaat op onderduiken.

Ten eerste wenst verzoekster op te merken dat zij middels vonnis van de REA te Hasselt dd. 29/06/2010 - dewelke een erga omnes werking heeft - Staatloos werd verklaard met dien verstande dat de feitelijkeheden de welk werden aanvaard door de Rechtbank, tevens aanvaard dienen te worden door DVZ.

Niettegenstaande dat haar erkenning haar geen automatisch recht geeft op verblijf in het Rijk dient er te worden vastgesteld dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de erkende Staatloosheid van verzoekster bij de afgifte van de bestreden beslissing door verwerende partij.

Dat verzoekster staatloos is staat definitief vast, doch stelt verwerende partij volledig in strijd met het administratief dossier van verzoekster en een in kracht van gewijsde getreden vonnis dat verzoekster terug kan keren naar een land van herkomst.

De uitspraak van de rechtbank, heeft een werking erga omnes, hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partijen die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie), maar ook ten aanzien van derden, waaronder in casu tevens de Belgische overheid³.

Dat verzoekster Staatloos is staat buiten kijf en dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar oorspronkelijke landen van herkomst staat tevens finaal vast aangezien zij vanzelfsprekend geen reisdocumenten bezit of kan bekomen van de bevoegde Ambassades van de landen van herkomst om reden juist dat zij Staatloos is.

Zij is met andere woorden onverwijderbaar.

Er is onstuitbaar een administratieve onmogelijkheid bestaande in hoofde van verzoekster om België te verlaten, met dien verstande dat er geen enkele ambassade/consulaat reisdocumenten of een laissez-passer kan afleveren aangezien zij niet voor verwijdering vatbaar is met het gevolg dat verwerende partij voorafgaandelijk dit cruciaal element diende te onderzoeken, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Verwerende partij stelt steeds klakkeloos dat verzoekster naar het land van herkomst dient terug te keren zonder enige onderzoek te voeren naar precies welke land verzoekster dan dient te worden overgebracht als Staatloze.

Ten tweede wenst verzoekster op te merken dat het inreisverbod waarover sprake in de bestreden beslissing en het daarbij gepaard gaande risico op onderduiken opgeworpen door verwerende partij middels Arrest nr. 132.657 van 31 oktober 2014 vernietigd werd. Dit arrest is aantrefbaar in het administratief dossier van verzoekster en wordt nogmaals in bijlagen toegevoegd (Stukken 3).

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Er dient tevens te worden geaccentueerd dat indien de bestreden beslissing gestoeld is omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten tot stand is gekomen, zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art. 8 van het EVRM zulks een schending kan uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is in hoofde van verzoeker.

In het administratief dossier zijn er geen documenten bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Verwerende partij verwijst op een zeer algemene wijze naar twee oude veroordelingen in hoofde van verzoekster.

Dit vonnis en arrest zijn tevens niet aanwezig in het administratief dossier van verzoekster.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek, temeer daar verzoeker klaarblijkelijk Staatloos is en zulks verwerende partij precies tot meer nauwlettendheid zou moeten nopen.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het

beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast “4.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip “gevaar voor de openbare orde” vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.”

Het louter gegeven dat opzichtsens verzoekster twee strafrechtelijke veroordelingen werden uitgesproken, betekent onder geen enkel beding dat verzoekster door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoekster zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken temeer daar zij administratief onverwijderbaar is en jarenlang een wettelijke woonplaats heeft.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie / gezinsleven / toestand van staatloosheid van verzoekster op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoekster, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of een proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

De twee opgeworpen veroordelingen van 02/10/2012 door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis uit hoofde van diefstal en van 05/05/2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 11/02/2015 zijn niet constitutief zijn om verzoekster als een gevaar voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid te gaan catalogiseren.

Verwerende partij diende tevens in aanmerking te nemen dat de meest recente geïncrimineerde feit in hoofde van verzoekster van 04 mei 2013 dateert voor diefstal van twee witte jeans rokken een damesbroek een paar oorbellen en vier sierhaarspelden.

Zowel een probatie-opschorting als een probatie-uitstel wordt toegestaan voor een bepaalde periode gaande van een tot vijf jaar.

Indien de betrokkene binnen deze periode nieuwe feiten pleegt of voorwaarden niet naleeft, kan de uitgesproken gunstmaatregel worden ingetrokken of herzien door de rechtbank zodat alsnog een straf wordt opgelegd (in geval van opschorting) of de straf wordt uitgevoerd (in geval van straf met uitstel).

Het gaat weliswaar om gunstmaatregelen, doch van de betrokkene worden de nodige inspanningen en motivatie gevraagd.

De rechter acht bepaalde feiten bewezen maar omwille van de beperkte maatschappelijke weerslag van de feiten en omwille van de persoonlijke situatie van de dader legt hij vooralsnog geen sanctie op, op voorwaarde dat binnen de opgelegde periode (van een tot vijf jaar) geen (soortgelijke) feiten meer worden gepleegd.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat deze periode al reeds ruim verstreken is en dat verzoekster gedurende deze proeftermijn evenals nadien geen soortgelijke of andere geïncrimineerde feiten heeft gepleegd.

Er dient immers rekening te worden gehouden met de anciënniteit van de veroordelingen , de mindere ernst of de eventueel verschoonbaar aard van de gepleegde inbreuk – naargelang – de omstandigheden – inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat verzoekster geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zie ook in analogie arrest van 24/11/2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder Rol^o: 195.538: “Onder verwijzing naar verschillende arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat bij het nemen van een beslissing die gestoeld is op een bedreiging voor de openbare orde, uit de motieven, of minstens uit het administratief dossier, dient te blijken op welke wijze het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een openbare orde-argument mag immers niet berusten op loutere gissingen of op algemene overpeinzingen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging werd in onderhavig geval evenwel niet aangetoond.”

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Verzoekster volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van verzoekster.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wenst verzoekster op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten.

De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Verzoekster heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Immers: Bovenstaand gegeven in het bijzonder de schoolgang van de minderjarige kinderen heeft zij diverse keren gestipuleerd in haar aanvragen tot regularisatie conform art. 9bis vrw. en is onstuitbaar - blijkens het administratief dossier van verzoekster - bekend aan verwerende partij.

Verwerende partij stelt weliswaar in de bestreden beslissing, dat verzoekster zich naar een ongekend land van herkomst kan begeven, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren naar de actuele schoolgang van de minderjarige kinderen die al ruim 10 jaar naar school lopen in België.

Verwerende partij vergeet te dezen dat de schoolgang van de minderjarige kinderen zich aangevat en gecontinueerd heeft nadat verzoekster als Staatloze werd erkend.

Er bestond derhalve een onmogelijkheid in hoofde van verzoekster om terug te keren naar het land van herkomst om als dusdanig de schoolgang van de minderjarige kinderen te laten continueren aangezien zij als Staatloze was erkend (hoger belang van het kind).

In de bestreden beslissing wordt deze elementen niet afdoende onderzocht, niettegenstaande dat verwerende partij herhaaldelijk refereert naar de gevoerde procedures ex art. 9ter en 9bis vrw. en haar AD.

Art. 74/13 spreekt expliciet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Een loutere verwijzing naar de gevoerde procedures in het Rijk, volstaat in casu niet om aan de vereiste van art. 74/13 te voldoen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet en art. 3 en 8 van het EVRM.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn en het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, dat ze door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, dat ze het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In het middel betwist verzoekster de motieven in de bestreden beslissing waarom haar een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster voert aan dat zij erkend werd als staatloze en dat hiermee geen rekening werd gehouden, zij kan niet terugkeren naar een land van herkomst, ze is met andere woorden onverwijderbaar, er werd geen onderzoek gevoerd naar welk land verzoekster als staatloze kan worden overgebracht. Vervolgens wijst verzoekster erop dat het inreisverbod van 6 juni 2014 waarnaar verwezen wordt, werd vernietigd bij arrest van de Raad nr. 132 657 van 31 oktober 2014, zodat er een schending is van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster vervolgt dat de bestreden beslissing verwijst naar haar strafrechtelijke veroordelingen, zonder na te gaan of verzoekster nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en zonder rekening te houden met haar gezinsleven, zo wordt het evenredigheidsbeginsel geschonden. Ten slotte meent verzoekster dat er een schending is van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omdat zij schoolgaande kinderen heeft (zij heeft hiervan herhaaldelijk melding gemaakt in haar aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet). Een loutere verwijzing naar gevoerde regularisatieprocedures volstaat niet in dit verband.

2.3.3. Wat betreft het inreisverbod kan verzoekster gevolgd worden. Het inreisverbod van 6 juni 2014 werd vernietigd bij arrest van de Raad nr. 132 657 van 31 oktober 2014. Dat naar dit vernietigde inreisverbod wordt verwezen in de bestreden beslissing, houdt inderdaad een schending in van de zorgvuldigheidsplicht. Dit motief is feitelijk niet correct.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing nog andere motieven betreft, zodat moet worden nagegaan of deze andere motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

De andere motieven betreffen de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zij is niet in het bezit van een visum, en de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Wat betreft het motief dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, wordt in de bestreden beslissing het volgende verduidelijkt:

“Betrokkene heeft tijdens haar verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 2.10.2012 door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel 5j voor diefstal.

Op 11.02.2015 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld door 12 maanden gevangenisstraf wegens dader of mededader van diefstal.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet vormt de gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door het geven van het bestreden bevel met terugleiding naar de grens, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een eenvormige interpretatie van het begrip *"gevaar voor de openbare orde"* dat voorkomt in verschillende Europese richtlijnen, wenselijk is, hoewel deze richtlijnen onderscheiden doelen nastreven en betrekking hebben op uiteenlopende categorieën van individuen. De omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, mag immers niet verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (zie HvJ 24 juni 2015, nr. C-373/13, H.T. t. Land Baden-Württemberg, § 77).

Het begrip *"gevaar voor de openbare orde"* veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bij de beoordeling of een onderdaan uit een derde land een gevaar voor de openbare orde vormt, mag een lidstaat zich niet uitsluitend baseren op het feit dat deze onderdaan van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit wordt verdacht of op het feit dat hij daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Andere omstandigheden, zoals de aard en de ernst van het feit, het tijdsverloop sinds het plegen van dat feit en elk gegeven dat betrekking heeft op de gegrondheid van de verdenking dat de betrokken onderdaan van het derde land het strafbare feit gepleegd heeft, zijn eveneens van belang voor een individuele beoordeling, die te allen tijde moet plaatsvinden.

In casu stelt de gemachtigde zich op het standpunt dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, omdat zij op 2 oktober 2012 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal, met uitstel voor vijf jaar, en op 11 februari 2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 12 maanden gevangenisstraf wegens dader of mededader van diefstal. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoekster tijdens haar verblijf in België niet heeft nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde.

De Raad merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten *"kan"* geven indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Een strafrechtelijke veroordeling kan in die zin enkel

worden aangenomen voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar de twee veroordelingen van verzoekster wegens diefstal, daterend van 2012 en 2015 en naar het feit dat zij niet heeft nagelaten om inbreuken te plegen tegen de openbare orde. Hij concretiseert niet waarom uit deze veroordeling blijkt dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De Raad merkt verder op dat zich in het administratief dossier geen vonnis en arrest bevinden met betrekking tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster omwille diefstal. Dit element werd reeds vastgesteld in het arrest van de Raad nr. 132 657 van 31 oktober 2014 genomen ten opzichte van verzoekster, waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden (vernietiging inreisverbod van 6 juni 2014 en vernietiging bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014). Er bevindt zich enkel een uittreksel uit het strafregister in het administratief dossier waaruit buiten de veroordelingen niets blijkt over het concrete gedrag van verzoekster. Er blijkt aldus niet dat de gemachtigde de concrete omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling omwille van diefstal hebben geleid, heeft beoordeeld om daaruit te besluiten dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Wat betreft de omstandigheid dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name een visum, wordt opgemerkt dat zij zich beperkt tot een uiteenzetting over haar staatloosheid. In het arrest nr. 199 153 van 2 februari 2018 inzake verzoekster werd evenwel gesteld dat haar staatloosheid niet uitsluit dat zij in haar land van gewoonlijk verblijf nog recht zou hebben op een verblijf. Echter wordt in dat arrest geen uitspraak gedaan over het al dan niet kunnen verkrijgen van een reisdocument zoals een visum, zodat *prima facie* het motief gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet volstaat om op zich de bestreden beslissing te schragen.

Er wordt opgemerkt dat *prima facie* minstens twee van de drie motieven van de bestreden beslissing kaduuk zijn en dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Er is sprake van een ernstig middel.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar de bestreden beslissing verschillende motiveringsgebreken vertoont en op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 oktober 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. DE SMET